

Arrest

nr. 143 051 van 13 april 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 28 juni 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 juni 2013 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 113 709 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 13 november 2013.

Gezien het arrest nr. 228.964 van de Raad van State van 30 oktober 2014.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat C. DRIESEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, komt op 22 augustus 2012 België binnen en dient een asielaanvraag in op 24 augustus 2012.

Op 20 december 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd worden.

Op 8 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 30 mei 2013 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 4 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing:

“ Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

“Overwegende dat

de persoon (...)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 30.05.2013 (2)

Overwegende dat

betrokkene op 24.08.2012 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; hem echter op 20.12.2012 zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); betrokkene op 30.05.2013 een tweede asielaanvraag indiende, waaruit blijkt dat hij niet naar zijn land van herkomst is teruggekeerd; betrokkene hierbij stelt dat hij van zijn zus vernomen heeft dat zij nog steeds dreigtelefoons krijgen van de taliban; dat zij ondergedoken leven sinds de gebeurtenissen van 2009 in Gojra; zijn schoonbroer S. daar overigens wist aan toe te voegen dat de situatie in Pakistan nog steeds heel gevaarlijk is en christenen er heel slecht behandeld worden; betrokkene hieromtrent een schoolcertificaat (dd. 04.02.2013) naar voren brengt, alsook een e-mail van L. B. (dd. 08.05.2013) en een aantal getuigenissen van de Pakistaanse christelijke gemeenschap; betrokkene aan de hand van deze documenten zijn initiële vluchtmotieven wil staven; de bewijswaarde van dergelijke documenten echter gering is, gezien het gesolliciteerde karakter ervan; betrokkene voorts ook kopie van een krantenartikel (dd. 22.03.2013) omtrent de algemene situatie in Pakistan naar voren brengt; betrokkene echter het causaal verband van dit artikel met betrekking tot zijn eigen persoonlijke problemen niet aannemelijk kan maken; hetzelfde kan gesteld worden voor wat betreft de medische attesten met betrekking tot zijn schoonbroer; betrokkene immers niet kan aantonen dat de verwondingen van zijn schoonbroer rechtstreeks verband zouden houden met zijn eigen persoonlijke problemen; betrokkene vervolgens ook een begeleidende brief van zijn advocaat naar voren brengt; de bewijswaarde van deze brief gering is, gezien deze op eenvoudig verzoek van betrokkene is opgesteld door diens advocaat, wiens taak erin bestaat de belangen van zijn cliënt te behartigen, wat betekent dat deze brief niet als een objectief element kan beschouwd worden, maar louter als een verklaring vanwege een niet onbevooroordeelde bron; de door betrokkene aangebrachte enveloppe overigens enkel aantoont dat betrokkene een zending zou ontvangen hebben, maar nergens de inhoud van deze zending uit blijkt; voornoemde documenten dan ook bezwaarlijk als nieuw element kunnen worden beschouwd; er bovendien reeds gedurende de eerste asielprocedure van betrokkene, door de Belgische asielinstanties geen geloof kon gehecht worden aan de vluchtmotieven van betrokkene; er daarbij overigens weinig geloof kon gehecht worden aan de door betrokkene aangebrachte documenten; immers door de Belgische asielinstanties werd vastgesteld dat vervalsingen van allerlei documenten veelvuldig voorkomen in Pakistan; de verklaringen van betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag niet van die aard zijn dat ze deze appreciaties kunnen wijzigen; betrokkene voorts zijn ongenoegen uit omtrent het verloop van zijn interview bij het CGVS gedurende zijn eerste asielprocedure; de Directie Asiel echter geen beroepsinstantie is en bijgevolg niet over de bevoegdheid beschikt deze elementen te onderzoeken; hetzelfde geldt voor wat betreft het ongenoegen van betrokkene omtrent zijn huidige verblijfsomstandigheden in België; deze motieven immers geen uitstaans hebben met de Conventie van Genève en er dan ook geen verder gevolg aan kan gegeven worden; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 11.01.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 113 709 van 13 november 2013 wordt het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing verworpen.

Bij arrest van de Raad van State nr. 228.964 van 30 oktober 2014 wordt dit arrest van de Raad vernietigd "voor zover het beroep tot nietigverklaring wat betreft het in de beslissing van 4 juni 2013 opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten, wordt verworpen". Het cassatieberoep wordt voor het overige verworpen.

Hieruit volgt dat in het arrest van de Raad nr. 113 709 de verwerping van het beroep wat betreft de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, gehandhaafd blijft. Huidig beroep wordt enkel onderzocht wat de bevelscomponent ervan betreft die als volgt luidt:

"Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 11.01.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen"

2. Onderzoek van het beroep wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten

2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan in het verzoekschrift, dat gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten:

"TWEEDE MIDDEL: Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending van art. 8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Dat de bestreden beslissing er onder meer toe strekt een bevel om het grondgebied te verlaten uit te reiken aan verzoeker. Dat de bestreden beslissing daarover het volgende stelt:

"Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§1 De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven. Inderdaad, aangezien betrokkene al op 15.01.2013 en op 07.05.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen"

Er wordt geen wettelijke basis aangegeven waarop het bevel steunt. Er wordt geen enkele motivering gegeven voor het bevel. Ook niet in de akte van kennisgeving.

De beslissing geeft enkel de wettelijke basis aan en somt de motieven op waarom de asielaanvraag niet in overweging wordt genomen, maar geeft dit niet aan voor het bevel.

Verder wordt enkel nog een motivatie gegeven om de termijn van het bevel te verantwoorden.

Het bevel op zich vereist een eigen wettelijke basis en een eigen motivering.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt niet opgenomen in de beslissing, laat staan dat wordt aangeduid op grond van welke van de in artikel 7 opgenomen omstandigheden waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten mogelijk is, het bevel zou genomen zijn.

Artikel 8 van de Vreemdelingenwet bepaalt echter zeer duidelijk:

Het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens vermeldt de bepaling van artikel 7 die werd toegepast."

Verzoeker verwijst naar een recent arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr.117 686 dd. 11.06.2013 inzake een bijlage 26quater, beslissing die eveneens onder meer er toe strekt aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen (stuk 3).

De redenering van deze rechtspraak is naar analogie van toepassing op de in casu bestreden bijlage 13quater:

"De bestreden beslissing strekt er onder meer toe aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten uit te reiken. Verzoeker werpt duidelijk op dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet gemotiveerd werd, hoewel de discretionaire bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 71/3, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) dit vereist.

Artikel 71/3, § 3 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

"Wanneer de asielzoeker overgedragen moet worden aan de verantwoordelijke staat en hem het verblijf in het Rijk geweigerd werd, " ontvangt hij een bevel om het grondgebied te verlaten en wordt hij in het bezit gesteld van een doorlaatbewijs overeenkomstig het model van bijlage 10 bis of bijlage 10 ter. De beslissing tot weigering van verblijf wordt ter kennis gebracht door middel van een document overeenkomstig bijlage 26quater. Er wordt overgegaan tot de intrekking van de afgegeven documenten, op het moment dat de vreemdeling een asje/aanvraag indient en, zo nodig, van het attest van Immatriculatie.

Artikel 8 van de vreemdelingenwet bepaalt

"Het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens vermeldt de bepaling van artikel 7 die werd toegepast. "

Artikel 7,10- van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2-, 5°, 11- of 12-bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: (...) 10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden.

Met het gebruik van het woord -kan- In die bepaling wordt de mogelijkheid aan de bevoegde staatssecretaris gegeven om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, zonder dat er sprake is van een verplichting. Er mag overigens geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen zou zijn, zoals artikel 3 van het EVRM. Derhalve is er geen sprake van een gebonden bevoegdheid. Artikel 71/3, § 3 van het vreemdelingenbesluit kan als lagere norm geen gebonden karakter geven aan de in artikel 7, 10D van de vreemdelingenwet vastgelegde bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven (arrest nr. 220.340 van 19 juli 2012 van de Raad van State).

Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie" maanden, kwam het de verwerende partij in casu toe te preciseren waarom een bevel om het grondgebied te verlaten verstrekt wordt aan verzoeker, quod non.

De motivering van de bestreden beslissing heeft enkel betrekking op de weigering van verblijf. Er kan niet in gelezen worden waarom verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven wordt. Uit het gegeven dat België de niet de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag en verzoeker zich dient aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten, vloeit niet ipso facto voort dat hij om die reden alleen op illegale wijze in het Rijk verblijft. Zo kan het zijn dat verzoeker om een andere reden nog op legale wijze in het Rijk verblijft.

De Raad "kan alleen maar herhalen: Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een

uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur.- (I. OPDEBEEK en A COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks, VU, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999,149, nr. 185).

Een schending van de formele motiveringsplicht en van artikel 71/3 §3 van het vreemdelingenbesluit wordt aangetoond. Het eerste middel is de aangegeven mate gegrond. Aangezien de bestreden beslissing één beslissing betreft met één motivering, dient zij in haar geheel te worden vernietigd (cf. RvS 28 juni 2010, nr. 205.924)."

De bestreden beslissing dient bijgevolg in haar geheel te worden vernietigd wegens schending van artikel 8 Vreemdelingenwet en schending van de motiveringsplicht."

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"Betreffende het tweede middel

In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- *artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen,*
- *de materiële motiveringsplicht,*
- *artikel 8 en 62 van de Vreemdelingenwet.*

Vooreerst laat de verwerende partij nopens de vermeende schending van de artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verder stelt de verwerende partij vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (RvS nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat hij van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.

Ter ondersteuning houdt de verzoekende partij voor dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet is gemotiveerd en er ook geen wettelijke basis werd aangegeven waarop het bevel steunt.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ta toepassing van artikel 71/5 van het KB dd. 08.10.1981 heeft besloten tot de niet- inoverwegingname van de verzoekende partij haar tweede asielaanvraag, met bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 71/5 van het KB dd. 08.10.1981 stipuleert het volgende:

"De (Minister), of zijn gemachtigde, (overeenkomstig artikel 51.8, eerste lid, van de wet), beslist de (asielaanvraag) niet in aanmerking te nemen, weigert hij de vreemdeling de binnenkomst in het Rijk of 2eef hij hem het bevel om het grondgebied te verlaten. De beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde worden door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quater betekend. "

De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet zou zijn gemotiveerd.

Er wordt letterlijk in de bestreden beslissing vermeld als dat:

"In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

Terwijl uit de bestreden beslissing tevens uitdrukkelijk blijkt om welke reden aan de verzoekende partij slechts een termijn van zeven dagen werd toegestaan om het grondgebied uit eigen beweging te verlaten.

De verwijzing naar artikel 7 en 8 van de Vreemdelingenwet is niet dienstig. Het bevel om het grondgebied te verlaten is genomen in uitvoering van artikel 71/5 van het KB dd. 08.10.1981

Het loutere feit dat verzoekende partij verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 117.686 dd. 11.06.2013, waarin een schending van de formele motiveringsplicht en van artikel 71/3, §3 van het vreemdelingenbesluit wordt weerhouden, kan uiteraard geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing, nu elk dossier afzonderlijk dient behandeld te worden. Verzoekende partij toont niet aan zich in exact dezelfde feitelijke omstandigheden te bevinden als de persoon van wie de beslissing wel de formele motiveringsplicht zou schenden.

In het geciteerde arrest is de bestreden beslissing een bijlage 26 quater, terwijl het in casu een bijlage 13 quater betreft.

In casu betreft de bestreden beslissing een bijlage 13 quater waarbij geenszins een discretionaire bevoegdheid aan de gemachtigde van de Staatssecretaris wordt geboden.

De verwijzing naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 117.686 dd. 11.06.2013 is bijgevolg eveneens niet dienstig.

De beschouwingen van verzoekende partij missen feitelijke en juridische grondslag. In de bestreden beslissing is wel degelijk een motivering en een wettelijke basis aangegeven op welke grond het bevel om het grondgebied te verlaten is genomen.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de tweede asielaanvraag van de verzoekende partij niet in overweging kon worden genomen (bijlage 13quater).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de verzoekende partij haar concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

2.3. Verzoeker voert met betrekking tot het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet, evenals de schending van artikel 8 van de vreemdelingenwet.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Hetzelfde kan gesteld worden voor artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht waartoe het bestuur is gehouden, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij zo nodig kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Artikel 8 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens vermeldt de bepaling van artikel 7 die werd toegepast.”

In voorliggende zaak kan de Raad slechts vaststellen dat de verwerende partij niet heeft aangegeven op basis van welke wettelijke bepaling zij heeft beslist dat een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgegeven en op welke feitelijke gegevens zij zich hierbij steunde om over te gaan tot het nemen van deze beslissing.

Waar de verwerende partij er in de nota op wijst dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gesteld dat het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven in uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient te worden vastgesteld dat zij voorbij gaat aan de duidelijke bepaling van artikel 8 van de vreemdelingenwet. In artikel 8 van de vreemdelingenwet wordt uitdrukkelijk gesteld dat een bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 van de vreemdelingenwet, die werd toegepast, dient te vermelden. *In casu* bevat het bevel om het grondgebied te verlaten geen vermelding van de bepaling van artikel 7 van de vreemdelingenwet die werd toegepast.

Verzoeker kan derhalve worden gevolgd in zijn betoog dat de verwerende partij met betrekking tot de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, is tekortgekomen aan haar verplichting tot formele motivering, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Het eerste middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De bevelscomponent van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 4 juni 2013 wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET